

indtræffe til forestaaende Efteraar, og selv om hele Tugthuset ikke til den Tid kunde være ganske fuldendt, hvilket man ikke kunde gjøre Regning paa, og hvorpaa der heller ikke er gjort Regning i de Summer, der ere opførte i Budgettet til dette Brug, troede man dog, at saa Meget kunde være fremmet, at Anstalten hensigtsmæssigt kunde benyttes. Der vil nemlig endnu komme til at mangle en Natcellestov, som vil have tilfølg, at ikke det hele Antal af Fanger, for hvilke Straffeanstalten er bestemt, kan indtages deri, men Straffeanstalten vil dog med fuldkommen Hensigtsmæssighed for den øvrige Deel kunde benyttes. Derved antog man desuden, at kunne opnaae et ikke uvæsentligt Diemed, nemlig at de Fanger, der kunne overflyttes, saasnart Bygningen var forsaavidt tilende, kunne afbenyttes som Gaandlangere ved en Deel af det tilbagestaaende Arbeide. Dette vil bidrage til, at Bygningernes Fuldførelse baade kan fremskyndes og medføre mindre Bekostning; thi under de nærværende Forhold, hvis Tilendebringelse man ikke kan forudsæe med fuldkommen Sikkerhed, er det særdeles vanskeligt at tilveiebringe den Gaandlangerkraft, som udfordres til et saa særdeles betydeligt Arbeide.

Ved de Bemærkninger, som angaae det i den første Paragraph fremsatte Forslag, finder jeg iøvrigt Intet at bemærke, og derpaa er ogsaa Udvalget i det Hele gaaet ind. Men, af hvad jeg her har tilladt mig at anføre, vil det høitærede Thing allerede see endeel af de Grunde, hvorfor man har troet at burde forbeholde den administrative Øvrighed en saadan Ret, som der er gjort Regning paa i den tredje Paragraph, nemlig at der ikke skulde være nogen Forhindring for Øvrigheden eller navnlig Justitsministeriet, som sidste Instant, i at bestemme, i hvilken Straffeanstalt den idømte Tugthuus- eller Forbedringshuusstraf skulde udstaaes. Det er under alle de Forhandlinger, der ere gaaede forud for nærværende Lovarbeide, forudsat, at der ikke vilde være nogen Forhindring for, at en saadan Omflytning kunde skee fra den ene Straffeanstalt til den anden mellem Fanger, som vare dømte til det samme Arbeide. Jeg skal tillade mig, da det naturligt er mig magtpaaliggende at gjøre det

ærede Thing klart, at jeg ikke har troet at burde forbeholde Justitsministeriet en Myndighed, som ikke Sagens tidligere Forhandling gav Anledning til at antage, at det var hensigtsmæssigt skulde hvile i den øverste administrative Autoritets Haand, at oplæse et Par Bemærkninger fra den Commission, som tidligere bestod for Fængelsvæsenet. Den udtaler sig saaledes: „Et andet vigtigt Spørgsmaal troer Commissionen ved denne Leilighed ligeledes at burde paapege, nemlig, hvorvidt de, som nu ere, eller inden de paapegede Forandringer i Lovgivningen foretages, blive idømte til Arbeide i Tugthuset i Viborg eller til Arbeide i Fæstningen, kunne overflyttes til Tugthuset i Horsens. — — — Commissionen indseer fuldtvæl, at ved dette Spørgsmaals Afgjørelse de oeconomiske Hensyn ikke kunne være de ene afgjørende; men den troer dog saameget mere at burde gjøre opmærksom paa, i hvor høj en Grad alle oeconomiske Hensyn tale for Statens Besøttelse til at forandre det idømte Straffesteb, naar Straffearter ikke derved bliver de jure strengere, som den ikke formaaer at skjønne rettere, end at ingen overveiende juridisk eller criminalistisk Grund taler herimod, og den troer i denne Henseende at burde gjøre opmærksom paa, at denne Ansøelse ogsaa er bleven fulgt som den rigtige i andre Lande, hvor nye Straffeanstalter ere blevne byggede, og hvor man, som en Følge af de der indførte Reformer i Fængelsvæsenet, har anseet det hensigtsvarende at nedlægge visse Straffesteder og at ophæve visse Straffemaader. Ialtfald kan Commissionen ikke Andet end ønske, at dette Spørgsmaal maa have fundet sin Endeligelse, forinden Tugthuset i Horsens skal tages i Brug; thi ikke at tale om Principets Vigtighed for Fængelsreformen i det Hele, vil det siensynligt heroe paa dette Spørgsmaals Afgjørelse, hvorledes Arbeidsdriften i Horsens fra Begyndelsen af skal indrettes, da denne maa blive ganske anderledes, naar dertil strax kan overflyttes en Stamme Forbrydere, f. Ex. de i Viborg hensiddende Tugthuusfanger, end den kan blive det, naar kun de, som herefter inddømmes til Tugthuusstraf, kunne optages i samme.“ I en anden, tidligere Skrivelse gaaer Commissionen aldeles ud fra, at, naar ikke